

[Aksel Larsen.]

også gjort af socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Per Hækkerup, i dag, som meget stærkt betonede, at af valutamæssige grunde var det nødvendigt med disse nye indirekte skatter, med forfalskning af pristallet, med tvangslånet o. s. v.

Jeg tillader mig med det samme at spørge: er det nu rigtigt, at det er nødvendigt af valutamæssige grunde? Jeg har med interesse studeret den højtærede finansministers fremsættelsestale, hvori ministeren påviste, hvad man også kan se, hvis man i øvrigt studerer de tal, der står til rådighed over Danmarks valuta- og handelsbalance, at det slet ikke står så galt til med valutaen, at udsigterne slet ikke er så dårlige. Den højtærede finansminister begrundede faktisk sine forslag med nødvendigheden af at skaffe midler til produktive investeringer her i landet, og han begrundede dem ikke eller kun yderst periferisk med henvisning til valutavanskelighederne, altså af hensyn til at skaffe midler til det, man kalder produktive investeringer, det vil sige: for at skabe øgede investeringsmuligheder for kapitalisterne skal befolkningens forbrug begrænses.

Hvordan vil man så gøre det? Jeg tænker ikke, at regeringen har lukket helt op for posen, men af det, der foreløbig er kommet ud af den, vil man se, at man vil gå videre ad de snart traditionelle og kedelige veje. Vi skal have en ny serie indirekte skatteforhøjelser, tøjskatten skal fortsætte, og befolkningen skal betale.

Nu kan man måske sige: ja men de nye skatter, der her er foreslået, andrager kun 100 mill. kr.; det er ikke så forfærdelig meget, og desuden lægges de jo dog kun på øl, cigarer, cigaretter og lignende ting. Ja, det kan man sige, men hertil kommer, at man benytter lejligheden til at holde de prisstigninger, som disse indirekte skatter forårsager, udenfor ved beregningen af det lønregulerende pristal, og man går endda et skridt videre, idet man i strid med det, som det største regeringsparti stod fast på

før valget, også vil holde tøjskattens virkninger udenfor ved beregningen af det lønregulerende pristal.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var i denne anledning forarget. Han var ikke forarget over, at man på denne måde vil foretage en indirekte, men effektiv nedskæring af arbejdernes løn. Han var ikke forarget over, at man på denne måde vil forrykke grundlaget for de overenskomster, han selv her i tinget har stemt for at arbejderne skal arbejde under. Nej, han var forarget over, at Land og Folk har bragt en artikel med titlen „Lov er lov, og lov skal ikke holdes“. Ja men den overskrift er jo fuldkommen berettiget. Den 13. april i fjor vedtog folketingets flertal en lov om, at arbejderne skulle arbejde efter overenskomsten, de havde forkastet med drønende majoritet. Derpå gik man i hvert fald fra socialdemokratiets side ud og sagde til arbejderne: Ja, I kan være utilfredse, men lov er lov, og lov skal holdes; I må rette jer efter den. Nu godt og vel et år senere kommer man og ændrer grundlaget for denne lov. I loven står der jo også, at lønningerne skal reguleres efter pristallet. Vi ved, på hvilket grundlag pristallet blev beregnet dengang, og nu kommer regeringen og det ærede medlem hr. Per Hækkerup og siger: vi tager uden videre og forringer pristallet, så det nogenlunde svarer til en dyrtidsportion. Det vil altså sige, at det er regeringen og det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der nok vil have, at lov skal være lov, men lov skal ikke holdes af regeringen og folketinget. Vi tillader os at være af den mening, at når man bryder loven eller lovens forudsætninger, så kan befolkningen, som loven er møntet på, heller ikke være bundet af den, og hvis det ærede medlem hr. Per Hækkerup vil have den udførlige og mere teoretiske begrundelse for dette fornuftige standpunkt, kan det ærede medlem studere, hvad Engels har skrevet herom. Engels har om forfatningsspørgsmålet skrevet, at en forfatning i og for sig er en kontrakt mellem befolkningen og magthaverne,